

DA-FREDEN-KOM

Familien 26/7-95

Jeg glemmer aldri de små barna som skulle til Tyskland

Vinteren 1944-45 arbeidet jeg på Orkdal sykehus.

Vi lengtet etter freden. Radio var forbudt, men ryktene begynte å gå, nå står det tyske rike for fall. Hva nå med Norge? Skulle det bli kamp mann mot mann i vårt kjære fedreland? Tidlig 8. mai var det kommet en radio "ingensteds" fra Norge var fritt. Vi tok imot budskapet i stillhet først. Oversøster fant fram det rene norske flagget, som vi ikke hadde kunnet heise i fem lange år. Andekting stod vi i sykehushagen og så at flagget vårt gikk til topps. Det var en fortettet stemning, tårer og ettertanke.

Men så brøt jubelen løs. Det fremmede åket var tatt fra oss. Vi skulle slippe å høre støvletramp og "Halt", det var utrolig.

Men vi måtte jo stille pasientene denne dagen også. Det gikk med liv og lyst. Kan ikke akkurat huske det, men jeg antar at morgenvasken av pasientene var litt overfladisk den 8. mai 1945.

Dagene etterpå var uvirkelige. Vi brente blindingsgardiner, satte opp vinduene, slo på alt lys vi hadde, og vi sang. Vi hadde orgel, og nå kunne vi synge "Ja, vi elsker", uten å risikere å komme i fengsel for det. Men best husker jeg 17. mai, da stilte alle elever og sykepleiere som kunne komme fra, opp i uniform. Vi gikk i 17. mai-tog fra sykehuset til Torshus folkehøgskole. Det er ganske langt, men ingen tenkte på det.

Det virket som hele Orkdal var et eneste jubelbrus. Flaggene vailet, og vi sang og sang, alle de sangene som det hadde vært forbudt å synge. Senere kom jo hverdage. Vi fikk høre at noen av våre venner og kjente ikke kom hjem mer. Noen hadde falt, eller var blitt torpedert, andre kom ikke hjem fra konsentrasjonsleir.

Jeg reiste fra Orkdal til Regionsykehuset den sommeren. Disse sommermånedene kunne det vært skrevet bøker om. Tyskerne fikk jo mange barn her, og mange tragedier ble utspilt innenfor sykehusets vegger. Men det aller sårreste jeg husker fra denne sommeren, var fra en fin, varm dag, vi var ute og gikk tur. Da kom vi forbi en interneringsleir for jenter med tyske barn. Disse skulle nå sendes til Tyskland. De satt ute i det fine solskinnet, men det var et høyt nettinggjerd mellom dem og oss. Ser ennå for meg disse nydelige barna, med de store, undrende øynene, og jeg tenker på hva som møtte dem i det nye landet. De kom jo til et sundbombet land, og kanskje noen ikke fant en far som ville ha dem. Synet av denne flokken med barn har sittet på netthinnen min i alle disse 50 årene som har gått. De har for meg billedliggjort andre norske barn som mistet sine foreldre i krigen.

*Mimmi Eikli,
Fannrem*